

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové Ph.D. v právní věci

žalobce: P. K.,
bytem XX,
zastoupen advokátem JUDr. Radimem Charvátém, Ph.D., LL.M.,
sídlem Lidická 51, Brno,

proti

žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví,
sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6,

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 7. 2013, č. j. PUV 2003-14431/18847/2006/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 9. 7. 2013, č. j. PUV 2003-14431/18847/2006/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad

Shodu s prvopisem potvrzuje XX.

žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 20. 2. 2006, č. j. 60776/2005 (dále též „rozhodnutí ze dne 20. 2. 2006“). Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím na návrh společnosti SAZKA, a. s. (dále „jen navrhovatel“), vymazal podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona č. 478/1992 Sb., o užitných vzorech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o užitných vzorech“), užitný vzor č. 13650 s názvem „Systém samoobslužného sázkového terminálu“ (dále jen „napadený užitný vzor“), jehož majitelem byl žalobce. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel ze tří cizojazyčných dokumentů předložených navrhovatelem: US patent 6783456 zveřejněný dne 19. 6. 2003 (dále jen „D1“), patentová přihláška EP 1199690 zveřejněná dne 24. 4. 2002 (dále jen „D2“) a mezinárodní patentová přihláška WO 0067215 zveřejněná dne 9. 11. 2000 (dále jen „D3“).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že napadený užitný vzor byl s právem přednosti ode dne 30. 6. 2003 zapsán do rejstříku užitných vzorů dne 8. 9. 2003 s nároky na ochranu tohoto znění:
 - 1) Systém samoobslužného sázkového terminálu, obsahující mikroprocesor (A) sázkového terminálu a modul (B) napájení a datového zabezpečení, jenž zahrnuje blok (2) přepětové ochrany propojený se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí a dále blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti, vyznačující se tím, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu, přičemž uživatelské rozhraní (C) tvoří samostatnou část samoobslužného sázkového terminálu.
 - 2) Systém samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) dále obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, zařízení (10) pro příjem, a/nebo výdej hotovosti a zařízení (11) pro vystavení dokladu, které jsou připojeny k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu.
 - 3) Systém samoobslužného sázkového terminálu podle kteréhokoliv z předcházejících nároků, vyznačující se tím, že k mikroprocesoru (A) sázkového terminálu je dále připojen modul (O) periferních zařízení a modul (E) obsluhy, který obsahuje čtečku, a/nebo zapisovač (9) elektronických karet, datový displej (7), zařízení (8) pro zadávání dat, zařízení (13) pro tisk z datových sestava zařízení pro vystavení dokladu (11).
 - 4) Systém samoobslužného sázkového terminálu podle nároku 1, vyznačující se tím, že uživatelské rozhraní (C) tvoří počítač (G) s mikroprocesorem (F), který dále obsahuje datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, přičemž je propojen s mikroprocesorem (A) sázkového terminálu.
3. Žalovaný nejprve uvedl, že namítané dokumenty D1, D2 a D3 byly zveřejněny přede dnem práva přednosti napadeného užitného vzoru a představují tudíž pro posuzování podmínky novosti a podmínky přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti u technického řešení relevantní stav techniky. Žalovaný před vlastním porovnáním chráněného technického řešení s herními systémy popsány v namítaných

dokumentech uvedl, že v odborné terminologii sázkových a hracích systémů představují uživatelská rozhraní herního terminálu ta zařízení, s jejich pomocí hráč či zákazník získává instrukce k provádění potřebných operací, vybírá druh hry, tipuje předpokládaný výsledek herní události či tahu, vkládá vsazenou finanční částku buď v hotovosti nebo formou bankovní karty či vybírá výhru, a to včetně tisku příslušných písemných dokladů. Jedná se tedy o součásti systému jako monitor, resp. datový displej, klávesnice a tzv. myš, přístroj pro příjem a výdej mincí a bankovek, čtečka karet, tiskárna a další. Žalovaný se ztotožnil s tím, že technické řešení podle prvního nároku na ochranu bylo ke dni práva přednosti napadeného užitného vzoru nové, neboť nebylo součástí stavu techniky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech. Žalovaný dále přezkoumal, zda první nárok na ochranu přesahuje vzhledem k namítaným dokumentům rámec pouhé odborné dovednosti či nikoli. Dle názoru žalovaného je třeba za dokument nejbližšího stavu techniky pokládat dokument D1.

4. Zapojení centrálního ovladače s hracími terminály podle dokumentu D1 odpovídá těm znakům prvního nároku na ochranu, které specifikují, že alespoň jedno uživatelské rozhraní (C), zahrnující datový displej (7) a zařízení (8) pro zadávání dat, je propojeno s mikroprocesorem (A) samoobslužného sázkového terminálu. Herní terminál z dokumentu D1 (v terminologii napadeného užitného vzoru „uživatelské rozhraní“) tvoří samostatnou část namítaného interaktivního sázkového terminálu. Systém provádí peněžní transakce a musí být tedy opatřen příslušnými zabezpečovacími prvky ochrany dat. Spojení přes komunikační síť je zajišťováno modemy, které jsou na straně centrálního počítače zabezpečené. Část modulu (B) v prvním nároku na ochranu napadeného užitného vzoru týkající se datového zabezpečení je z namítaného dokumentu D1 rovněž zjevná. Hlavní počítač popsany v namítaném dokumentu D1 odpovídá centrále (6) sázkové společnosti, resp. té části prvního nároku na ochranu, podle které je blok (4) přenosu dat propojený přes komunikační síť (5) s centrálou (6) sázkové společnosti. U systému, který je určen pro nepřetržitý provoz a provádí nahodile v závislosti na průběhu her peněžní operace, je opatření náhradním zdrojem prakticky nutností, které si je vědom v dané oblasti techniky každý odborník. Stejnou nutností je i přepěťová ochrana. Opatření systému samoobslužného terminálu blokem (2) přepěťové ochrany, propojeným se zdrojem (1) napětí a záložním zdrojem (3) napětí, je proto výsledkem rutinní činnosti odborníka v příslušném oboru, nejedná se o výsledek tvůrčího úsilí, které by bylo možno pokládat za přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti ve smyslu § 1 zákona o užitných vzorech.
5. Žalovaný odmítl rozkladovou námitku, že se správní orgán prvního stupně nezabýval zásadní odlišností, kterou má být (oproti namítanému interaktivnímu sázkovému systému popsanému v dokumentu D1) nepřítomnost jakéhokoli druhého či dalšího mikroprocesoru mezi uživatelským rozhraním a centrálou sázkové společnosti. Tvrzení žalobce, že v dokumentu D1 je každý hrací terminál opatřen vlastním mikroprocesorem, je možno akceptovat. Stavem techniky je však nejen konkrétní vyobrazení namítaného systému, ale i další části, z nichž nutnost mikroprocesoru v každém hracím terminálu nevyplývá. Je tedy na odborníkovi, aby v závislosti na požadované funkci hracího terminálu jej opatřil uživatelským rozhraním s mikroprocesorem, nebo aby hrací terminál či herní místo opatřil uživatelským rozhraním bez mikroprocesoru, jehož funkce v takovém případě převezme mikroprocesor centrálního řadiče, který je potom jediným mikroprocesorem na datové cestě od herního místa k hlavnímu počítači systému. Ostatně podobné uspořádání

systému s jediným mikroprocesorem na příslušné datové cestě je schematicky vyobrazeno v dokumentu D2, v němž je mikroprocesor součástí osobního počítače. Argumentace žalobce, že systém herního místa není v terminologii napadeného užitného vzoru systémem samoobslužného sázkového terminálu a že centrální řadič opatřený síťovým řadičem z dokumentu D1 nelze ztotožnit s žádným zařízením samoobslužného sázkového terminálu popsaným v napadeném užitném vzoru, je potom v kontextu celého dokumentu D1 neopodstatněná.

6. Žalovaný upozornil na to, že formulace „alespoň jedno uživatelské rozhraní (C)“ uvedené v napadeném užitném vzoru zahrnuje i právě jedno uživatelské rozhraní (C), propojené s mikroprocesorem (A). Taková konfigurace samoobslužného sázkového terminálu v zásadě odpovídá zapojení systému podle dokumentu D2. Odborník obeznámený s dokumenty D1 a D2 a postavený před úkol konfigurovat chráněný samoobslužný sázkový terminál, by zvolil zapojení s jediným mikroprocesorem na datové cestě od uživatelského rozhraní k centrále sázkové společnosti, jak je tomu v dokumentu D2, anebo by se přiklonil k zapojení se dvěma mikroprocesory na datové cestě, jak je znázorněno na obr. 1 dokumentu D1. Taková volba je pro odborníka rutinní záležitostí a nepředstavuje přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti. Pokud jde o námitku, že centrální řadič v dokumentu D1 slouží k propojení jednotlivých hracích míst s hlavním počítačem a komunikuje s mikroprocesorem hracího automatu, pak žalovaný upozornil na to, že to, že formulace „alespoň jedno uživatelské rozhraní“ připouští propojení několika uživatelských rozhraní s mikroprocesorem (A), který zajišťuje jejich propojení s centrálou sázkové společnosti a plní funkci centrálního řadiče. Přitom je nutno připomenout, že mikroprocesor (A), znázorněný vždy samostatně, ve skutečnosti pro svou funkci vyžaduje vždy přítomnost dalších elektronických součástí, jako jsou paměti, sběrnice, chlazení apod. To je uvedeno i v popisu napadeného užitného vzoru, v němž se také doporučuje koncipovat mikroprocesor (A) jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární.
7. Žalovaný dále přezkoumal, zda podmínku přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti splňují závislé nároky na ochranu 2 až 4. U druhého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru jsou v namítaném dokumentu D1 zmíněna stejná zařízení, jimiž je možno vybavit hrací terminál. Ani třetí nárok na ochranu vzhledem k dokumentu D1 nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti, neboť namítaný interaktivní sázkový systém poskytuje odborníkovi vodítko, jak u samoobslužného terminálu zajistit kontrolu a sledování průběhu hry. Ohledně čtvrtého nároku na ochranu napadeného užitného vzoru žalovaný konstatoval, že podobné uspořádání, v němž jsou hrací terminály přes centrální ovladač propojeny komunikační sítí s hlavním počítačem systému, je znázorněno v dokumentu D1. Jak již bylo uvedeno výše, realizace vzdáleného herního terminálu osobním počítačem, jehož mikroprocesor komunikuje prostřednictvím internetu s hlavním počítačem herny, aniž by se v komunikační cestě nacházel další mikroprocesor, je známa z namítaného dokumentu D2. Zapojení počítače obsahující datový displej a zařízení pro zadávání dat, přičemž mikroprocesor počítače je s centrálou sázkové společnosti propojen přes jiný mikroprocesor, je pro odborníka při znalosti dokumentů D1 a D2 nasnadě. Systém samoobslužného sázkového terminálu specifikovaný čtvrtým nárokem na ochranu proto nelze pokládat za přesáhnutí rámce pouhé odborné dovednosti.

8. Žalovaný připomenul, že v napadeném užitném vzoru jsou zmíněny komunikační sítě jak uzavřené, tak otevřené (například internet). Komunikační síť je uvedena obecně, a je tedy nutno vycházet ze skutečnosti, že systém sázkového terminálu zahrnuje i otevřenou komunikační síť. K právnímu názoru uvedenému v rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 7 Ca 358/2008 žalovaný uvedl, že cílem chráněného technického řešení bylo uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze. Pokud žalobce poukázal na nevýhody dalšího mikroprocesoru v uživatelském rozhraní, žalovaný podotkl, že čtvrtý nárok na ochranu napadeného užitného vzoru přítomnost mikroprocesoru v uživatelském rozhraní vyžaduje. Žalovaný poukázal i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2013, sp. zn. 8 A 28/2010, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného o zrušení patentu č. 299791. Znalecký posudek Ing. D. M., uplatněný žalobcem v řízení o zrušení patentu č. 299791, vychází dle názoru žalovaného ze stanoviska, že odborník nemá v obecné rovině žádné odborné zkušenosti ani dovednosti či znalosti o kvalitě mikroprocesorů dostupných na trhu. Stanovisko znaleckého posudku také opomíjí skutečnost, že chráněný předmět zahrnuje i řešení, v němž uživatelské rozhraní tvoří v souladu s namítaným stavem techniky počítač s vlastním procesorem a všemi potřebnými součástmi nezbytnými pro jeho činnost, jak je v souvislosti s posuzováním čtvrtého nároku na ochranu konstatováno výše. Proto nelze znalecký posudek akceptovat. Žalovaný doplnil, že citovaný znalecký posudek se shoduje se závěrem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle něhož napadený užitný vzor splňuje podmínku novosti. Závěr znaleckého posudku Ing. Ladislava Kolaříka, CSc., není rozhodný, neboť porovnávání „Centrální loterijní systém s interaktivními videoloterijními terminály“ nebyl v dané věci součástí namítaného stavu techniky.
9. Ve vztahu k údajné absenci ověřených překladů namítaných dokumentů do češtiny žalovaný uvedl, že nebylo postupováno v rozporu s metodickými pokyny pro řízení před Úřadem průmyslového vlastnictví. Obě strany řízení o návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru jazyk namítaných dokumentů zjevně ovládají, o čemž svědčí i obsah napadeného užitného vzoru, kde jsou popsány a vysvětleny známé sázkové systémy včetně namítaných dokumentů D1 a D2. Česká odborná terminologie, kterou správní orgán prvního stupně aplikoval, nebyla v rozporu s terminologií vyplývající z dodatečně pořízených úředně ověřených překladů namítaných dokumentů D1 a D2. Pokud některé termíny nejsou v češtině shodné, pak se jedná o rozdíly, které věcnou podstatu namítaného sázkového systému nijak nepozměňují a které tudíž na závěr o nesplnění podmínky přesáhnutí pouhé odborné dovednosti technického řešení podle napadeného užitného vzoru nemohou mít vliv. Tvrzení žalobce o zcela nepravdivém výkladu podstatných znaků chráněného technického řešení tedy není opodstatněné. Není tedy důvodná ani žádost žalobce o svolání dalšího ústního jednání, kterou žalobce opíral o tyto údajně zcela nepravdivé výklady.

III. Žaloba

10. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž předně vznesl námitky proti postupu správních orgánů, především proti prominutí zmeškání lhůty navrhovatele k doložení úředně ověřených dokumentů z anglického do českého jazyka. Správní orgány v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a s § 16 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, vycházel z dokumentů

v anglickém jazyce, ačkoli nebyla splněna podmínka úředně ověřeného překladu do jazyka českého. Žalovaný více než jeden rok judikaturu Nejvyššího správního soudu a citovaná ustanovení správního řádu nerespektoval a teprve 20. 9. 2012 vyzval navrhovatele, aby předložil úředně ověřený překlad dokumentů do českého jazyka. Lhůta uplynula dne 22. 10. 2012, aniž by navrhovatel překlad poskytl. Navrhovatel v přípisu ze dne 6. 12. 2012 jasně projevil vůli překlady nedodávat, aniž by zdůvodnil, proč tak nehodlá učinit. S ohledem na zcela zřejmé nesplnění procesní povinnosti stanovené v § 16 odst. 5 správního řádu měl žalovaný řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavit. Místo toho však dne 4. 1. 2013 vyzval navrhovatele k předložení úředně ověřených překladů a znovu mu stanovil lhůtu ke splnění předmětné povinnosti (do 5. 2. 2013). Tím žalovaný porušil svou povinnost plynoucí z § 6 odst. 1 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. I tentokrát nechal navrhovatel danou lhůtu marně uplynout. Po více než třech měsících po skončení druhé lhůty navrhovatel podal dne 29. 5. 2013 po předchozí telefonické konzultaci se žalovaným žádost o prominutí zmeškání lhůty a dne 13. 6. 2013 doručil požadované překlady. Svou žádost o prominutí lhůty navrhovatel odůvodnil tím, že patentový zástupce vzhledem k insolvenční a transformaci navrhovatele nedostal včas instrukci k provedení zmeškaného úkonu. Na základě tohoto zcela vážného důvodu žalovaný žádosti vyhověl.

11. Žalobce měl za to, že v daném případě nebyly splněny první dvě podmínky § 65 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 527/1990 Sb.“), jež se aplikuje i na řízení o užitných vzorech. Žalovaný ve svém usnesení o prominutí lhůty pouze zopakoval navrhovatelem uvedený důvod, aniž by se zabýval jeho vážností. Tento postup je o to více zarážející, když navrhovatel dne 6. 12. 2012 žalovanému jednoznačně sdělil, že úředně ověřené překlady předkládat nebude. Pokud by osoba zúčastněná na řízení nebyla schopna dát svému zástupci instrukci k opatření překladu, tím spíše by nebyla schopna dát svému zástupci instrukci k písemnému sdělení žalovanému, že na výzvu reagovat nehodlá. Žalovaný měl postupovat v souladu s § 6 odst. 1 správního řádu a neměl za tak jasné a jednoznačné situace s rozhodnutím o zastavení řízení tak dlouho otálet. Žalovaný vůbec neposoudil splnění druhé podmínky, tj. zda navrhovatele doložil překlady a zaplatil správní poplatek ve lhůtě dvou měsíců od odpadnutí překážky. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, kdy přesně překážka spočívající v údajném neudělení instrukce zástupci navrhovatele odpadla. Pouhé vnitřní problémy navrhovatele nemohou konstituovat překážku bránící v plnění procesních povinností, zvláště když takové problémy prokazatelně ani neexistovaly. To vyplývá jak z prohlášení navrhovatele, že nebude dodávat české překlady, tak z plné moci, v níž je uveden zmocněnec navrhovatele mnohem dříve, než měla údajně odpadnout překážka řízení spočívající v nevyjasnění kompetencí. Dle údajů samotného navrhovatele nebyla jeho hospodářská situace nikterak špatná, neboť v předešlém kalendářním roce docílil zisku v řádu stovek milionů korun. Převzetí společnosti v konkursu bylo dokončeno mnohem dříve (rozhodně více než dva měsíce) před podáním žádosti o prominutí lhůty. Žalovaný tudíž nepostupoval v souladu s § 3 správního řádu.
12. Žalobce zdůraznil, že navrhovatel byl dle § 16 odst. 2 správního řádu povinen předložit překlady dokumentů již současně s podáním návrhu na výmaz, což neučinil. Řízení o výmazu užitného vzoru je navíc ovládáno zásadou koncentrace. Nejedná se tedy o lhůtu „referentskou“, jak tvrdí žalovaný, ale o lhůtu zákonnou. Z dikce § 39

odst. 1 správního řádu *a contrario* vyplývá, že žalovaný nemůže určit lhůtu k předložení úředně ověřeného překladu, když ji stanoví zákon. Dle § 65 odst. 2 zákona č. 527/1990 Sb. nesmí žalovaný prominout zmeškání lhůty po uplynutí jednoho roku ode dne, kdy měl být úkon učiněn. Vzhledem k tomu, že návrh navrhovatele byl doručen dne 16. 9. 2005, mohl žalovaný prominout zmeškání takového úkonu maximálně do jednoho roku od podání návrhu. Žalovaný z těchto důvodů nebyl oprávněn žádosti (o prominutí zmeškání lhůty) vyhovět a nepostupoval v souladu se zákony, jak mu ukládá § 2 odst. 1 věta první správního řádu.

13. Žalobce uvedl, že mu žalovaný zaslal poskytnuté překlady až spolu s usnesením o prominutí zmeškání lhůty, které mu bylo doručeno dne 2. 7. 2013. Dne 10. 7. 2013 bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí. Žalobce měl jen sedm kalendářních dnů, z nichž tři byly dny pracovního klidu, aby mohl na přeložené dokumenty reagovat. Žalovaný tak *de facto* žalobci odňal možnost se k těmto podkladům řízení vyjádřit. Postupem žalovaného byla zároveň porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení. Žalovaný se rovněž dopustil porušení principu rovnosti účastníků správního řízení dle § 7 odst. 1 správního řádu, neboť po žalobci v průběhu správního řízení požadoval překlad dokumentů z angličtiny do češtiny, po navrhovateli však nikoli (s výjimkou závěru posledního řízení o rozkladu). S ohledem na to považoval žalobce usnesení žalovaného o prominutí zmeškání lhůty k předložení úředně ověřených podkladů, proti němuž nebyl oprávněn podat rozklad, za nezákonné, a z opatrnosti se domáhal jeho zrušení.
14. Žalobce měl za to, že žalovaný nezkoumal řádným způsobem novost (technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem) a nerespektoval právní názor obsažený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 7 Ca 358/2008, kterým bylo zrušeno jeho předchozí rozhodnutí. V citovaném rozsudku bylo výslovně uvedeno, co správní orgány ve svých předchozích rozhodnutích nezkoumaly. Je zcela zřejmé, že právě takové zkoumání je třeba provést v první řadě ve vztahu k novosti napadeného řešení. Jedině ve zkoumání novosti se totiž musí skutečně posoudit stav techniky porovnávaných dokumentů, včetně všech jejich rozdílností. To se však v dané věci nestalo. Zkoumání stavu techniky teprve při posuzování splnění další podmínky zápisné způsobilosti užitného vzoru (přesažení rámce pouhé odborné dovednosti), kdy žalovaný dovedl znalost odborníka kombinace více namítaných dokumentů, není přípustné. Novost dokumentu D1 je zkoumána výhradně na str. 15 a 16 napadeného rozhodnutí, resp. v pouhém jediném odstavci. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí absolutně vyhnul všem argumentům, důkazům a námitkám, které měl v době napadeného rozhodnutí k dispozici. Žalobce proto odkázal na svá předchozí podání učiněná jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před Městským soudem v Praze.
15. Žalobce v závěru žaloby uplatnil výhrady proti postupu žalovaného při zkoumání podmínky přesažení rámce pouhé odborné dovednosti. Žalovaný v této souvislosti porovnával především dokument D1, ale dokonce i kombinaci znalostí dokumentu D1 a dokumentu D2 vůči prvnímu nároku napadeného užitného vzoru. Takové zkoumání však jde jak nad rámec návrhu na výmaz, v němž není kombinace dokumentů D1 a D2 vůbec zmíněna, tak nad rámec odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V němž vůči prvnímu nároku na ochranu napadeného užitného vzoru správní orgán prvního stupně dokument D2 vůbec nepoužil. Vnášení nových skutečností do

řízení o výmazu užitého vzoru a vyhledávání nových argumentů pro výmaz ze strany žalovaného je nepřipustné, jak již několikrát judikoval Nejvyšší správní soud, a v tomto smyslu tedy žalovaný pochybil.

16. Žalobce tedy navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve upozornil na to, že projednávaná věc úzce souvisí s patentovou přihláškou PV 2003-1824, neboť přihláška užitého vzoru je tzv. odbočenou přihláškou z přihlášky vynálezu. Shodně jako napadený užitný vzor i patent na vynález byl napaden návrhem na zrušení a je předmětem soudních řízení. Žalovaný upozornil na to, že ze souvisejících rozsudků Nejvyššího správního soudu lze shledat nejednoznačnost názorů jednotlivých senátů ve věci správního řízení, kde důkazy jsou cizojazyčné listiny. K žalobním bodům žalovaný konstatoval, že řízení o výmazu užitého vzoru bylo zahájeno dne 16. 9. 2005, tedy za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který neobsahoval úpravu jednacích jazyka a nestanovil pravidla pro předkládání cizojazyčných listin. Žalobce ve správním řízení nikterak nezpochybňoval obsah namítaných dokumentů, jak je vyložil navrhovatel a správní orgány; jeho obranou bylo pouze to, že jím přihlášené řešení splňuje podmínky zápisné způsobilosti, protože jeho řešení není v žádném z namítaných dokumentů cele obsaženo. Hlavním argumentem žalobce ve správním řízení bylo to, že napadený užitný vzor vykazuje zásadní odlišnost vůči jednotlivým dokumentům, kterou je nepřítomnost mikroprocesoru v uživatelském rozhraní. Žalobce tedy polemizoval s vydanými správními rozhodnutí nikoli z důvodu, že nebyl s to seznámit se s obsahem namítaných dokumentů kvůli jejich cizojazyčnosti, ale z důvodu svého nesouhlasu s tím, že užitný vzor nevykazuje přesažení rámce pouhé odborné dovednosti. Teprve při vydávání nového druhoinstančního rozhodnutí bylo postupováno podle správního řádu. V tuto chvíli nečinil navrhovatel žádné právní kroky. Z průběhu dosavadního řízení nikterak nevyplývalo, že by žalobci nebyl znám či že by mu nebyl srozumitelný obsah namítaných dokumentů, a to tím spíše, že se dvěma ze tří namítaných dokumentů žalobce sám operuje. Zcela nesrozumitelná je pak námitka roční nečinnosti v nyní projednávané věci.
18. Podle názoru žalovaného byl převod podniku v hodnotě téměř 4 miliardy korun a s tím související převod a přechod práv na nabyvatele dostatečným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty. Uvedený postup nebyl v neprospěch žalobce ani v rozporu se správním řádem. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že mohl prominout zmeškání lhůty pouze do jednoho roku od 16. 9. 2005. Úředně ověřený překlad byl obsahově shodný s překladem, který si správní orgány učinily v původním správním řízení, a neobsahoval tak žádné nové skutečnosti. Žalobce tedy měl v průběhu správního řízení zachována všechna procesní práva. Tvzení, že správní orgán prvního stupně po žalobci požadoval překlad dokumentů do češtiny, se nezakládá na pravdě. Žalobce v řízení o výmazu nic neprokazoval a z tohoto důvodu ani nepředkládal žádné doklady, a navíc namítané dokumenty byly obsaženy v jím podané přihlášce užitého vzoru. Zásada rovnosti stran nebyla porušena.
19. Žalovaný měl za to, že se v napadeném rozhodnutí řádně zabýval námitkami ohledně počtu mikroprocesorů v namítaných materiálech a napadeném užitém vzoru.

Žalovaný rovněž nepřisvědčil námitce, že nebyla řádně zkoumána novost napadeného užitného vzoru. Žalobce soustavně požaduje, aby byla zkoumána novost jeho řešení, a to přesto, že správní orgány opakovaně konstatovaly, že řešení nové je. Z kombinace dokladů D1 a D2 bylo dovozeno, že technické řešení nepřekročilo rámec pouhé odborné dovednosti; novost a přesah rámce pouhé odborné dovednosti jsou samostatně zkoumanými znaky užitných vzorů. Žalovaný konstatoval, že novost namítaných dokumentů není předmětem správního řízení, neboť tím je posouzení, zda napadený užitný vzor splňuje podmínky zápisné způsobilosti, přičemž jak novost, tak přesažení rámce pouhé odborné dovednosti měly být zkoumány ve vztahu ke třem namítaným dokumentům. Každý tento znak je samostatně myslitelný, naplnění každého má být nalézáno a posuzováno zvlášť. Není zřetelné, čeho se žalobce v této části žaloby domáhá, neboť správní orgány ve svých rozhodnutích konstatovaly, že napadený užitný vzor nový je.

20. Žalovaný konstatoval, že při hodnocení námitky nepřesažení rámce pouhé odborné dovednosti lze kombinovat namítané dokumenty. Navrhovatel opřel svůj návrh o tři namítané dokumenty a tvrdil, že z nich vyplývá „nenovost“ napadeného užitného vzoru a nepřesažení pouhé odborné dovednosti při vytváření technického řešení. Správní orgány pak shledaly, že řešení podle napadeného užitného vzoru je nové (nebylo celé obsaženo v žádném z namítaných dokumentů), ale při (zákonem předpokládané) znalosti řešení dle dokumentů D1 a D2 nebylo k vytvoření řešení dle užitného vzoru třeba přesáhnout pouhou odbornou dovednost. Žalobce, ač to v žalobě výslovně neuvádí, má za to, že existence jediného mikroprocesoru je i výsledkem toho, že rámec pouhé odborné dovednosti byl překročen. Napadené rozhodnutí však vychází z toho, že napadené řešení neobsahuje žádnou charakteristiku onoho mikroprocesoru a ani samotný mikroprocesor není nově vytvořen pro dané řešení. Žalovaný tedy měl za to, že žaloba je vystavěna na nepravdivých, případně účelově upravených tezích, a napadené rozhodnutí odpovídá všem procesním i hmotněprávním podmínkám. Žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.
21. Dne 13. 1. 2016 doručil žalobce Městskému soudu v Praze podání nadepsané „Sdělení žalobce s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62“, v němž shrnul závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že provedení stěžejního důkazu cizojazyčnou listinou představuje závažnou vadu řízení, neboť řízení o návrhu na výmaz užitného vzoru je ovládáno přísnou zásadou koncentrace řízení vyjádřenou v § 18 odst. 2 zákona o užitných vzorech. Důvody výmazu včetně označení důkazů, kterých se návrh dovolává, nemohou být dodatečně měněny. Koncentrace řízení vedle důrazu na rychlost řízení přispívá i k posílení právní jistoty účastníků. Pokud tedy žalovaný rozhodl o výmazu napadeného užitného vzoru pouze na základě cizojazyčného důkazu (dokument D1), jehož vada vyla žalobcem namítána, musí být napadené rozhodnutí zrušeno jako nezákonné.
22. Žalobce rovněž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, a konstatoval, že jeho závěry jsou přenositelné i do nyní posuzovaného řízení. V řízení o zrušení patentu žalobce č. 299791 (obsahově totožného s napadeným užitným vzorem) byly uplatněny znalecké posudky znalců RNDr. J. H., CSc. a Ing. D. M., jejichž závěry jsou relevantní i v tomto řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62,

uvedl, že Městský soud v Praze jakožto soud prvního stupně pochybil, když se postavil do role odborníka a rozhodl o vynálezecké činnosti. Soud tak může učinit pouze tehdy, dospěje-li k závěru, že řešení zřejmým způsobem vyplývá ze stavu techniky i pro laika. O takový případ však nešlo o v řízení o zrušení patentu žalobce č. 299791, a nemůže tedy o něj jít ani v nyní posuzovaném řízení o výmazu užitého vzoru. Dle názoru žalobce je otázka existence podmínky přesahu rámce pouhé odborné dovednosti obsažené v § 1 zákona o užitných vzorech otázkou, na níž si soud nemůže učinit vlastní názor, a musí tedy své rozhodnutí v tomto ohledu založit na úvaze odborníků. Těmito odborníky jsou dva výše uvedení znalci. Předmětné znalecké posudky dle žalobce splňují podmínky ve smyslu § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a soudu nepřísluší zvrátit názory odborníků toliko svým vlastním laickým názorem. V dosavadním řízení se přitom všichni odborníci shodli na existenci vynálezecké činnosti. Pokud tedy dané řešení splňuje podmínku vynálezecké činnosti, tím spíše splňuje i podmínku přesahu rámce pouhé odborné dovednosti. Žalobce dodal, že postup dle § 127 odst. 2 o. s. ř. se mu jeví jako nevhodný, neboť nemůže vést k jinému závěru ohledně zápisné způsobilosti napadeného užitého vzoru, než jaký byl odborníky v řízení již vysloven.

23. Na sdělení žalobce ze dne 13. 1. 2016 reagoval žalobce vyjádřením, v němž konstatoval, že v průběhu správního řízení žalobce nerozporoval obsah cizojazyčných dokumentů, nenamítal nesprávnost překladu ani nesrozumitelnost cizojazyčných dokladů. Ohledně znaleckých posudků žalovaný konstatoval, že znalci nebyli ustanoveni soudem, jimi řešené otázky souvisí s předmětem řízení jen vzdáleně, znalecké posudky neobsahují doložku ve smyslu § 127a o. s. ř. a je možné vůči nim vznést i námitku podjatosti. Oba znalecké posudky je možné hodnotit jen jako určité odborné vyjádření. Znalec RNDr. H., CSc. postrádá znalosti z oboru patentovatelnosti a nemá odborné znalosti k posouzení rozhodných skutečností. Jeho znalecký posudek hodnotí vynález jako nový (což správní orgány nezpochybnily) a založený na vynálezecké činnosti, kterou spatřuje v úspoře mikroprocesorů. Tato úspora však nebyla předmětem vynálezecké (odborné) činnosti původce, který si kladl za cíl uspořádání sázkového terminálu tak, aby klient mohl své sázky uskutečnit bez účasti obsluhy sázkové kanceláře. Tvrzení znalce Ing. M. je zjevně účelové, neboť úspora mikroprocesorů nebyla cílem řešení, a pokud byla tato úspora dosažena, pak se „přihodila mimoděk“ a takové řešení není dosaženo překročením odborné dovednosti. Cílem vynálezu, jak je formulován v přihlášce (i v přihlášce užitého vzoru), bylo oddělení zákazníka od obsluhy terminálu, resp. možnost umístit samostatné samoobslužné uživatelské rozhraní např. do jakékoli provozovny. Žalovaný tedy považoval sdělení žalobce včetně odkazů na „znalecké posudky“ jako účelovou snahu změnit podstatu technického řešení, kterému byla odňata ochrana napadeným rozhodnutím. Žalovaný nesouhlasil, aby zmiňované znalecké posudky byly bez dalšího vzaty za základ soudního rozhodnutí ve věci přezkumu napadeného rozhodnutí.

V. Původní řízení před Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 9A 147/2013-82 žalobu zamítl se závěry, že žalobce v podané žalobě v podstatě brojil pouze proti procesnímu postupu žalovaného (namítal procesní pochybení žalovaného související s překlady namítaných dokumentů do češtiny, odnětí možnosti vyjádřit se k podkladům řízení, nedostatečné zkoumání podmínky novosti, neoprávněné vnášení nových skutečností do řízení atp.),

avšak věcně se proti obsahu návrhu na výmaz napadeného užitného vzoru ani proti vlastnímu posouzení tohoto návrhu žalovaným nijak nevymezil. Soud vycházel z toho, že byly-li správní orgány ve shodě se žalobcem ve věcném tvrzení, že jeho řešení je nové, nemohlo (ne)posouzení dokumentu D1 z hlediska novosti zkrátit žalobce na jeho právech, když tato jedna z podmínek dle ust. § 4 odst. 1 zákona o užitných vzorech byla splněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, vydaný v obdobné věci žalobce). Soud považoval úvahy žalovaného za naprosto dostatečné a srozumitelné s tím, že vycházely z poměrně podrobného srovnání technického řešení chráněného napadeným užitným vzorem a nebyla z nich patrná jakákoli snaha „vyhnout se“ argumentům žalobce. Soud zdůraznil pouze obecný odkaz žalobce na jeho předchozí podání učiněná jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před Městským soudem v Praze a nepovažoval tak za plně srozumitelné poukazy žalobce na „zkoumání novosti dokumentu D1, když samotný dokument D1 byl zveřejněn dne 19. 6. 2003, což žalobce ani nezpochybnil.

25. Městský soud v původním řízení vycházel také z toho, že i námitky žalobce proti posuzování podmínky přesažení rámce pouhé odborné dovednosti byly postaveny pouze na žalobním tvrzení, že žalovaný nebyl oprávněn opřít důvody napadeného rozhodnutí o dokument D2, aniž by žalobce zpochybnil hmotněprávní závěr napadeného rozhodnutí. K tomu městský soud uvedl, že žalovaný je sice vázán samotnými důvody návrhu na výmaz užitného vzoru, ale může uplatnit argumentaci podporující důvody pro zrušení patentu (užitného vzoru), které byly uplatněny v návrhu. V takovém případě nikterak nepřekračuje své pravomoci (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 62, vydaný v obdobné věci žalobce).
26. Městský soud se v původním řízení vypořádal i s odkazem žalobce na znalecké posudky předložené v řízení před Úřadem, když poukázal na to, že žalobce v žalobě žádné věcné výhrady proti posouzení podmínky přesažení pouhé odborné dovednosti nevznesl, a tak není zřejmé, ve vztahu k jakému žalobnímu tvrzení by měl soud tyto znalecké posudky hodnotit. Stejně tak obecné poukazy žalobce na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50, nepovažoval soud za relevantní, neboť nenavazovaly na žádný žalobcem uplatněný žalobní bod.

VI. Řízení před Nejvyšším správním soudem

27. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 2. 2018, č. j. 6 As 244/2017-48 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2017 I a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení poté, kdy vymezil rozsah přezkumu rozhodnutí o zrušení užitného vzoru. Nejvyšší správní soud v této věci vyšel ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 12. 5. 2015, č. j. 7 As 69/2014 – 50 (dokonce ve vztahu k patentům u stejného žalobce), podle něhož definice novosti technického řešení jako podmínka jeho formální ochrany platí v oblasti průmyslových práv duševního vlastnictví obecně. Je otázkou právní a její posouzení (zjištění její existence) odvislé od skutkových zjištění obsahu stavu techniky. Zjištění o obsahu stavu techniky vychází zpravidla z listin, vypovídajících o jiných technických řešeních daného problému, která jsou pod formální ochranou (ať již v podobě patentu či užitného vzoru aj.)

28. Nejvyšší správní soud pak pro účely posouzení věci žalobce v tomto řízení stanovil následující procesní východiska.
- A) Soudu ve správním soudnictví přísluší oprávnění opakovat nebo provést důkazy, jimiž může být prokázán skutkový stav věci k datu rozhodování správního orgánu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Rozsah přezkumu je v konkrétní věci vymezen žalobou, možnost posouzení její důvodnosti je určující pro to, zda a v jakém směru dokazování doplnit. Smyslem soudního přezkumu však není nahrazovat činnost správního orgánu a doplnění dokazování soudem musí vždy směřovat k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží. Kasační princip soudního přezkumu vylučuje, aby soud rozhodl ve věci samé, je nadán toliko napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu se závazným právním názorem. Konečné rozhodnutí ve věci tak bude vždy rozhodnutím správního orgánu, který následně důkazy provedené soudem zahrne mezi podklady pro své rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
 - B) Posouzení, zda je vynález nový a zda je výsledkem vynálezecké činnosti je otázkou právní a vychází ze skutkového stavu věci zjištěného na základě hodnocení důkazů. Správní uvážení se zde neuplatní. Skutkový i právní závěr správního orgánu o těchto otázkách soud přezkoumává v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu; vyjde-li v řízení najevo potřeba posouzení odborných otázek, může soud vyžádat odborné vyjádření nebo znalecký posudek.
 - C) Závěry rozšířeného senátu se sice týkají patentů dle zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů, nikoli zákona o užitných vzorech, jako je tomu v projednávané věci, avšak principiálně se jedná o tentýž právní problém, a to posouzení novosti a přesahu pouhé odborné dovednosti, resp. vynaložení vynálezecké činnosti, ve vztahu k těmto právům duševního vlastnictví, které jsou si však s ohledem na svou povahu blízké. Blízkost vynálezů chráněných patenty s užitnými vzory ostatně vyplývá z toho, že se užitnými vzory slangově říká „malý patent“ – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2009, č. j. 9 As 37/2008 – 153. Nejvyšší správní soud má proto za to, že výše popsání procesní otázka postupu správního soudu stran způsobu posouzení novosti a výsledku vynálezecké činnosti musí být plně aplikovatelná i ve vztahu užitným vzorům, byť se zde správní soud musí zabývat kritériem přesahu pouhé odborné dovednosti, nikoli dosažení vynálezecké činnosti.
29. V důsledku uvedených procesních náhledů měl Nejvyšší správní soud za to, že se městský soud měl více zabývat otázkou novosti a přesahu pouhé odborné dovednosti a to postupem výše popsáním v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, když jej žalobce také na předmětné usnesení upozornil a ve spojení s tím se dovolával jmenovitěho znaleckého posouzení sporných otázek. Nejvyšší správní soud sice přisvědčil tomu, že tímto přípisem stěžovatel poněkud rozšířil své žalobní body obsažené v žalobě, neboť v ní se stěžovatel zaměřil na procesní vady postupu žalovaného, a dále poukazoval na nedostatečné posouzení prvku novosti, to však podle jeho názoru mělo souvztažný vliv i na vyhodnocení druhého kritéria pro uznání užitného vzoru v podobě přesahu pouhé odborné dovednosti. Proto Nejvyšší správní soud k takto podstatnému náhledu prezentovanému i v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přihlédl sám a učinil závěr, že se městský soud měl důkladněji zabývat otázkou novosti a přesahu pouhé odborné dovednosti předmětného

užitého vzoru ve vzájemných souvislostech, a to právě ve vztahu k dokumentům D1, D2 a D3. Teprve poté, kdy městský soud zváží tyto otázky, a to příp. i za využití náležitého znaleckého dokazování (ostatně tak tomu bylo i v řízení týkající se přezkumu stěžovatelova patentu č. 299791 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“), bude možné posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Řízení před Městským soudem v Praze po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

30. Městský soud v Praze, vázán závěry právními závěry obsaženými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, přistoupil k novému projednání žaloby a za tím účelem nařídil ve věci jednání.

VIII. Jednání před městským soudem

31. Při jednání před soudem žalobce jako zásadní námitku akcentoval dosavadní absenci posouzení novosti napadeného technického řešení ze strany Úřadu i soudů, zdůrazňoval význam posouzení novosti napadeného řešení a absenci tohoto posouzení i v napadeném rozhodnutí, poukázal na manipulaci se stavem techniky v návrhu na výmaz. Poukázal na jím předložené znalecké posudky Ing. M. a RNDr. H., které byly předloženy ze strany žalobce a které byly vyžádány ze dvou oborů (oboru patenty a vynálezy a oboru počítačové techniky) tak, aby postihly řešené otázky. Oponoval relevanci znaleckého posudku Ing. S. s tím, že tento posudek nenaplnil zadání dle původní judikatury Nejvyššího správního soudu posoudit závěry posudků Ing. M. a RNDr. H. Znalecký posudek Ing. S. žalobce považoval za nepřezkoumatelný, obsahující absurdní tvrzení, že řešení nesplňuje podmínku patentovatelnosti, nadto se týká patentu, tedy jiného řešení s větší mírou ochrany. Poukazoval na to, že jmenovaný znalec není z příslušných oborů, postrádá odbornou erudici a využívá dokumentů, které nepatří do řízení o výmazu užitého vzoru. Zpochybňoval použití dokumentů, z nichž znalecký posudek Ing. S. vycházel s tím, že použití těchto dokumentů nebylo předmětem řízení, došlo k rozšíření posuzování řešení mimo namítané dokumenty, což je v řízení nepřípustné a nesprávné. Znalec neposuzoval namítané dokumenty D1 a D2, ale vycházel z jiných zjištění, žalobce se ve správním řízení nemohl proti takovému postupu bránit. Žalobce dále poukázal na nesprávné posouzení znění nároku 4. jako nároku samostatného s odkazem, na schématické zobrazení daného řešení. Žalobce při jednání navrhl provedení důkazů listinami z rozkladového řízení u Úřadu, a to předkládací zprávou k rozkladu, protokoly z jednání rozkladové komise s odkazem na písemné stanovisko externího člena komise a protokolem o hlasování.
32. Zástupkyně žalovaného poukázala na novost napadeného řešení s odkazem na technický stav řešení (jedinečnost mikroprocesoru) a na to, jak žalovaný porovnával řešení s namítanými dokumenty D1 a D2. Poukázala na rozšiřování žaloby žalobcem a na to, že se věci již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 6 As 218/2017, ve věci patentu i jiného užitého vzoru se stejným řešením, citovala shodnost nároků na ochranu v řízení z rozsudku Nejvyššího správního soudu a zdůraznila, že v uvedeném řízení šlo o stejný skutkový stav posouzení napadeného řešení. Uvedla, že Nejvyšší správní soud nevyvrátil použití znaleckého posudku Ing. S., nezpochybnil odbornou erudici tohoto znalce ani možnost použití jiných dokumentů jako zdrojů

znaleckého posouzení. Zástupkyně žalovaného také zdůrazňovala, že novost napadeného řešení nebyla v řízení popřena, ale byla uznána.

33. Soud při jednání provedl dokazování znaleckým posudkem Ing. S. č. 116 ze dne 7. 3. 2016 na základě zadání Městského soudu v Praze v obdobném řízení pod sp. zn. 8A 25/2010 ve věci patentu se shodnými nároky na ochranu.
34. Soud zamítl návrhy žalobce na provedení důkazů listinami (protokoly) z rozkladového řízení ve věci předmětného užitného vzoru.

IX. Posouzení věci městským soudem

35. Městský soud v Praze, vázán právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, shledal, že nejsou důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.
36. V posuzovaném případě je rozhodující právní úpravou ustanovení § 1 zákona č. 478/1992 Sb., podle kterého užitnými vzory jsou chráněná technická řešení, která jsou 1) nová, 2) přesahující rámec pouhé odborné dovednosti a 3) jsou průmyslově využitelná. Protože není pochyb o tom, že předmětný užitný vzor splňuje třetí podmínku průmyslové využitelnosti, a jestliže také není mezi účastníky řízení sporné, že splňuje i první podmínku „novosti“, zůstává klíčovou otázkou posouzení, zda předmětný užitný vzor splňuje druhou podmínku „přesahu pouhé odborné dovednosti“. V tomto směru je ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu relevantní souvztažnost mezi kritériem „novosti“ na kritérium „přesahu pouhé odborné dovednosti“, je tedy relevantní zabývat se otázkou novosti a „přesahu pouhé odborné dovednosti“ ve vzájemných souvislostech. Městský soud v Praze nastíněné souvztažnosti uvedených kritérií rozumí tak, že je-li něco nové, mohou znaky novosti přesáhnout i do kritéria přesahu pouhé odborné dovednosti, nicméně není-li splněna podmínka přesahu pouhé odborné dovednosti, nemusí být přijata úvaha, že řešení není nové.
37. V dané věci je předmětem napadeného rozhodnutí užitný vzor a názvem „Systém samoobslužného sázkového terminálu“, který je odvozen od patentu č. 299791 shodného názvu a dále je obdobný užitnému vzoru č. 19397 s názvem „Uspořádání systému samoobslužného sázkového terminálu“ se zcela totožně (doslovně) formulovanými čtyřmi nároky na ochranu. I ve věci patentu a uvedeného dalšího užitného vzoru č. 19397 se žalobce proti rozhodnutí žalovaného o jejich zrušení bránil žalobami ve správním soudnictví. Ve věcech též opakovaně rozhodoval Nejvyšší správní soud. Poslední rozhodnutí vydané Nejvyšším správním soudem dne 12. 4. 2018 č. j. 6 As 218/2017-48 a to týmž senátem, jaký rozhodoval zrušujícím rozsudkem v této souzené věci již dne 14. 2. 2018, byl přezkoumán postup Městského soudu v Praze ohledně užitného vzoru č. 19397 ve stejných intencích, kterými Nejvyšší správní soud zavázal městský soud v této věci. I ve věci druhého užitného vzoru č. 19397 se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda městský soud vyhověl potřebnosti znaleckých posouzení z hlediska novosti řešení a přesahu pouhé odborné dovednosti a jak tato znalecká posouzení vyhodnotil.
38. Podmínky ochrany užitného vzoru se od ochrany patentem liší zejména požadavkem na úroveň řešení. Zatímco u patentu se vyžaduje, aby řešení bylo výsledkem vynálezecké činnosti, tedy nevyplývalo pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu

techniky [§ 1 v e s pojení s § 6 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích (dále jen „patentový zákon“)], u průmyslových vzorů se vyžaduje, aby řešení přesahovalo rámec pouhé odborné dovednosti [§ 1 zákona o užitných vzorech]. Jde tedy o míru tvůrčí myšlenky, invence či činnosti, která je u vynálezu vyšší, nicméně toto odlišení v případě patentu žalobce a užitných vzorů nebylo Nejvyšším správním soudem ve výše uvedeném východisku ad B) shledáno za relevantní, naopak Nejvyšší správní soud posouzení kritérií novosti a přesahu pouhé odborné dovednosti u užitných vzorů a vynálezecké činnosti považoval za tentýž právní problém z důvodu jejich blízkosti v oblasti duševního vlastnictví a konstatoval, že způsob posouzení novosti a výsledku vynálezecké činnosti musí být plně aplikovatelná i ve vztahu k užitným vzorům.

39. Protože Městský soud v Praze a potažmo Nejvyšší správní soud již pravomocně přezkoumaly postup Úřadu a shledaly jej zákonným u vynálezu a užitného vzoru č. 19397 poté, kdy kritéria těchto pojmů byla znalecky posouzena znaleckými posudky předloženými v uvedených řízeních, soud s odkazem na závěr zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci neshledal, že by i měl opatřit nové znalecké posudky nad rámec uvedených řízení, jestliže stávající posudky, ostatně, jichž se žalobce dovolává a Nejvyšší správní soud je ve svém závěru obecně akceptuje jako využitelné, lze ke klíčovému kritériu hodnotit a jejich závěry lze porovnat.
40. Nepotřebnost nového znaleckého posouzení z hlediska podmínek novosti i přesahu pouhé odborné dovednosti předmětného užitného vzoru soud dovozuje z následujících skutečností.
41. Předně, a to i k námitce žalobce ohledně nepřipustného posuzování nároků kombinací dokumentů D1 a D2, soud poukazuje na základní zásadu posuzování chráněného technického řešení při jeho zápisu, event. výmazu, kterou je respektování znění nároku na ochranu. Klíčovou otázkou pro posouzení, zda byly dány podmínky pro výmaz užitného vzoru žalobce není zjištění, zda se u registrovaného a namítaného technického řešení jedná o řešení totožná či obdobná ve všech souvislostech jejich tvorby, konstrukce a účinků, a jakého jsou přínosu, avšak to, jaké řešení bylo doposud předmětem ochrany a zda jde o řešení jedinečné, nové a přesahující rámec pouhé odborné dovednosti oproti namítanému technickému řešení. Z tohoto hlediska posouzení je třeba vycházet ze znění nároku na ochranu.
42. Podle ustanovení § 8 odst. 3 písm. c) zákona o užitných vzorech musí přihláška obsahovat nároky na ochranu, v nichž musí být jasně a stručně vymezen předmět, který má být chráněn užitným vzorem.
43. Z dikce zákona o užitných vzorech je zřejmé, že přihláška užitného vzoru musí splňovat určité formální a zejména i obsahové náležitosti, které determinují předmět ochrany. Z právního hlediska jsou nejdůležitější součástí přihlášky nároky na ochranu, které jsou v podstatě definicí užitného vzoru specifikující, v čem je řešení nové, přesahující rámec pouhé odborné dovednosti a co má být předmětem ochrany.. Žalobce nároky na ochranu formuloval tak, že znění 1. nároku, který byl žalovaným uznán jako řešení nové, rozvinul do dalších navazujících nároků 2.-4, které odkazují na nárok 1. nebo na předchozí nároky (1.-2). Žalovaný z hlediska technických znění nároků náležitě odůvodnil, proč systému uspořádání interaktivního sázkového terminálu uvedeného v nároku 1. odpovídá obsah namítaného dokumentu D1 a proč je

chráněné řešení oproti dokumentu D1 nové. Za takové situace se žalovaný ve vztahu nejprve k nároku 1 a potažmo i ve vztahu k ostatním závislým nárokům 2.-4. zabýval namítanými dokumenty D1 a D2 a v souvislosti s nimi také tím, a to je rozhodné, jak by odborník volil alternativní konfiguraci samoobslužného sázkového systému i dle dokumentů D1 a D2. Na uvedeném a v dalších podrobnostech propojení několika uživatelských rozhraní s mikroprocesorem žalovaný dokumentoval, že napadené chráněné řešení, byť je sestavou nové, z hlediska volby odborníka nepředstavuje přesah rámce pouhé odborné dovednosti. Žalovaný z hlediska znění nároků a porovnávání s namítanými dokumenty nepochybil, pokud u užitého vzoru zkoumal přesah pouhé rutinní odborné dovednosti, tj. zda je chráněné technické řešení pro odborníka v oboru nasnadě jsoucí, zda vyplývá zřejmým způsobem ze stavu techniky, tj. zda je dle stavu techniky samozřejmým řešením existujícího problému a nepochybil, pokud se nezabýval irelevantní otázkou *přínosu* technického řešení. Pouhý přínos, účinek, vylepšení, větší užítokovost technického řešení, byť by spočívaly v nových skutečnostech, nepředstavují zákonnou podmínku zápisné způsobilosti a tedy ani důvod pro ponechání ochrany (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 36/2005, č. j. 8 As 47/2014 - 100).

44. Závěr žalovaného o tom, že přihlášené řešení v nárocích 1.-4., za situace, kdy i nárok 4. není samostatným řešením, ale je odvislý od nároku 1. (viz znění nároků - odkaz na nárok 1. s doplněním uživatelského rozhraní o další prvky včetně dalšího mikroprocesoru) nepřesahuje pouhou odbornou dovednost, byl ověřen v dalších řízeních ohledně předmětného technického řešení přihlášeného k patentování či k zápisu s jiným označením užitého vzoru.
45. Žalobce v nároku na ochranu uvedeném v podané přihlášce užitého vzoru ze dne 30.6.2003 uvedl shodné nároky na ochranu jako v patentové věci č. 299791 a jako ve věci užitého vzoru č. 19397, oba s názvem „Uspořádání samoobslužného sázkového terminálu.“ Přitom v odst. 30 přihlášky užitého vzoru č. 13650 „Systém samoobslužného sázkového terminálu, v části - ci dosavadní stav techniky- popsal obdobný systém s uživatelským rozhraním a mikroprocesorem, přičemž v odst. 50 uvedl účel přihlášeného řešení, spočívající v jeho samoobslužnosti a jednoduchosti. V popisu podstaty technického řešení pak jako podstatu přihlášeného řešení uvedl jednoduchost a samostatnost jednoho uživatelského rozhraní tvořícího samostatnou část sázkového terminálu pro dosažení dostupnosti zákazníkem.
46. Zásadním důvodem pro nadbytečnost znaleckého posouzení v této věci je dostatek odborného posouzení znalcem z jiných řízení ohledně téhož technického řešení žalobce, které, byť byly vedeny ohledně jiné právní ochrany (patentu a jiného názvu užitého vzoru), týkaly se shodného technického řešení a závěry znalců tak lze vztáhnout i na užité vzor v této věci. Půjde o skutečnosti, jejichž znalost soud získal v rámci své vlastní rozhodovací nebo jiné úřední činnosti, kupř. z jiné věci, kterou již mezi stranami rozhodoval. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 12, *pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů.* Za použití argumentu *a contrario* lze

dovodit, že do rozhodnutí soudu je možné bez dalšího zahrnout skutečnosti známé soudu z úřední činnosti, pokud účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci těchto skutečností rozumně předpokládat a nebylo jim upřeno právo se k těmto skutečnostem vyjádřit.

47. Městskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že ve věci zrušení patentu č. 299791 a ve věci užitného vzoru č. 19397, byť poněkud odlišného názvu, avšak zcela shodné věcné podstaty se zcela totožně formulovanými čtyřmi nároky na ochranu (vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 A 28/2010 a sp. zn. 8 A 47/2014)) byl důkazně posuzován znalecký posudek Ing. S. doručený žalobci dne 25. 3. 2016 a v návaznosti na to proběhlo dne 28. 4. 2016 ústní jednání, při kterém znalec Ing. S. ozřejmil svůj posudek a vyjádřil se k dotazům žalobce, žalovaného a městského soudu a bylo zohledněno i vyjádření žalobce ke znaleckému posudku. Žalobce tak mohl i pro účely této souzené věci rozumně předpokládat, že městský soud bude v tomto řízení vycházet ze stejného znaleckého posudku Ing. S., který byl pořízen a hodnocen v řízeních pod sp. zn. 8A 28/2010 a posléze v aprobevaném řízení pod sp. zn. 9A 47/2014. Ostatně i stěžovatel i v této věci, byť nikoliv v žalobě, ale až, dle Nejvyššího správního soudu přípustně, v podání dne 13. 1. 2016 odkazoval na již hodnocené závěry znaleckých posudků (Ing. D. M. a RNDr. H.) jako v citované patentové věci a i v dalším argumentoval shodně. Žalobce byl také v řízení o užitném vzoru č. 19397 seznámen s obsahem znaleckého posudku Ing. S. a mohl se k jeho obsahu vyjádřit, což také učinil. Soud dále i v této nynější věci užitného vzoru č. 13650 provedl při jednání důkaz znaleckým posudkem Ing. S., k němuž se žalobce opětovně vyjádřil, povědomost žalobce o závěrech znalců je tedy zřejmá. Soud tak učinil zadost tomu, aby žalobci nebylo upřeno právo se ke znaleckým posudkům vyjádřit.
48. Městský soud v Praze nemá v dané věci důvod se odchýlit od hodnocení znaleckých posudků, která učinil jak Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 8 As 47/2014-100 ze dne 12. 6. 2017, ve věci užitného vzoru č. 19397, tak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6As 218/2018, který závěry městského soudu aproboval.
49. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku přezkoumal závěr městského soudu o irelevanci znaleckých posudků Ing. D. M. ze dne 3. 2. 2010 a RNDr. J. H. CSc. ze dne 8. 1. 2010 pro zodpovězení otázky novosti a přesahu rámce pouhé odborné dovednosti jako zákonných předpokladů pro ochranu užitného vzoru. U znalce Ing. D. M. seznal, že znalecký posudek je již od účelu a zadání posudku polemikou s argumentací správního rozhodnutí Úřadu, u znalce RNDr. J. H. CSc. oporu v obsahu uvedeného znaleckého posudku má, že tento znalec vycházel jen ze způsobu možného budoucího využití technického řešení, které spočívá v určitém zjednodušení, tedy přínosu, který sám o sobě neznámá, že řešení nevyplývá pro odborníka zřejmým způsobem ze stavu techniky, ale dokumentuje jeho využití a přínos. Dle Nejvyššího správního soudu ke zjednodušení totiž může dojít i „konvenčním“ postupem odborníka při řešení zadání, pokud koná v mezích své běžné odbornosti, zjednodušení či jiný pozitivní efekt tedy nemusí být vždy důsledkem invenční činnosti přesahující běžnou činnost odborníka. Posouzení novosti předmětného řešení ve smyslu způsobu jeho využití a přínosu tak nepřináší žádné relevantní hodnocení dosavadního stavu techniky, posuzovaného řešení s ostatními systémy a dostupnými technologickými řešeními a postrádá hodnocení tvůrčí činnosti či způsobilost rutinního konstruktéra.

50. Oproti uvedenému však lze za dostatečně vypovídající považovat závěry odborného posudku Ing. S. Znalec posoudil splnění podmínek patentovatelnosti na základě otázek městského soudu, který uložil znalci zjistit: 1) jak definoval vynálezce cíl, jehož chtěl vynálezem dosáhnout; jaký příspěvek tedy ke stavu techniky se ke dni podání přihlášky vytváří vynálezem; 2) zda bylo řešení tohoto vynálezu výsledkem rutinní činnosti (zda bylo řešení problému nasnadě); 3) pokud je tvrzenou výhodou řešení existence jediného mikroprocesoru, aniž by patentový nárok či alespoň patentový spis jakkoli vymezil pracovní a kapacitní charakteristiku tohoto mikroprocesoru, zda by musel odborník k vytvoření takového vynálezu vynaložit tvůrčí činnost. Tyto otázky zhodnotil Nejvyšší správní soud jako relevantní a přiléhavé.
51. Podle znalce Ing. S., CSc., je napadené řešení vymezeno ve čtyřech patentových nárocích, jedná se však v zásadě pouze o různě rozšiřovanou základní variantu uspořádání samoobslužného sázkového terminálu dle nároku 1. V nároku dva je základní verze rozšířena o periferie pro elektronické karty (bez bližšího popisu jejich typu a použité technologie), příjem/výdej hotovosti a tiskový výstup. V nároku tři je terminál dle nároků jedna a dva rozšířen o pracoviště obsluhy a v nároku čtyři je mikroprocesor nahrazen počítačem s mikroprocesorem. Z pohledu použitých technologií je samoobslužný sázkový terminál aplikace (v době přihlášení patentu) běžně dostupných technických a programových prostředků na řešení pro specifickou oblast průmyslu hazardu. Specifické technologické otázky (spolehlivost, jednoduchost obsluhy, odolnost proti vandalství) však byly již dříve vyřešeny při implementaci jiných řešení (např. bankomatů).
52. Na otázku jak definoval vynálezce cíl, jehož chtěl vynálezem dosáhnout, znalec odpověděl, že přihlašovatel v celém textu patentové přihlášky nedefinoval žádný cíl, jehož chtěl vynálezem dosáhnout. Pojmu cíl je nejbližše sdělení na 3. straně patentového spisu: "Účelem vynálezu je uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze. Sázející sám vytvoří, zaplatí, vytiskne a odebere svoji požadovanou sázenku nebo provede jiné požadované operace na základě nabídky menu z terminálu." Cílem je pravděpodobně uspořádání samoobslužného sázkového terminálu čili organizační opatření uplatněné v oblastech průmyslu hazardu. Jedná se o uplatnění v době podání PS 299 791 dostupné technologie k umožnění podávání sázenek v hazardním průmyslu přímo jednotlivým sázejícím a současně zvýšení komfortu při podávání sázenek díky možnostem použitého multiklientského systému.
53. Ve znaleckém posudku je uvedeno, že multiuživatelská, multistaniční či multiterminální konfigurace sestává z jednoho počítače podporujícího násobné nezávislé lokální uživatele v tomtéž čase. Tímto termínem se rozumí více uživatelů využívajících jeden osobní (centrální) počítač nebo procesor, každý se svou místně odloučenou „konzolí“ sestávající z klávesnice, myši (či jejího ekvivalentu trackpadu nebo dotykového povrchu - v patentu patrně zahrnutého pod termín zařízení pro vkládání dat), monitoru a případně dalších zařízení (sluchátek, čtečky karet, mincovníku ap.). Windows podporu násobných konzolí/koncových pracovišť (monitor, klávesnice, myš) pracujících s rozhraním X Windows implementoval a publikoval v roce 2001 Miguel Freitas. Využívala operační systém Linux a grafický systém X11 (tehdy podporovaný XFree86). V roce 2002 uvedla na trh kanadská společnost USERFUL tzv. Useful Multiplier pod názvem DiscoverStation BoxCafe a 1-Box™ Technologies - multiuživatelskou podporu Linuxu umožňující až 10 uživatelům

užívat současně jeden počítač. Pro větší názornost vazby s PS 299 791 jsou v komerčním řešení z roku 2002 1-Box označeny ekvivalenty funkčních bloků z patentových nároků PS 299 791 identickými čísly. V popisu z roku 2003 se uvádí, že „1-Box technologie umožňuje jednomu až deseti uživatelům sdílet výpočetní výkon jediného PC. Vytváří virtuální PC pro každou stanici, kterou každý uživatel provozuje simultánně a nezávisle pracujíc na stejné nebo různé aplikaci (sázkový program, nabídky sázek atp.), a to bezpečně a v prostředí se zajištěnou ochranou osobních údajů. Uživatel může nezávisle vytvořit a měnit dokument (sázenku, potvrzenku) a současně sdílet další periferie jako je CD-ROM, tiskárna a další. 1-Box šetří peníze při pořízení, aktualizacích, údržbě i obsluze.“ Další řešení samostatných/odloučených terminálů bylo publikováno v roce 2003 Svetoslavem Slavčevem, Aivilesem Stossem a Jamesem Simmonsem pracujícími s evdev a Faketty, který modifikací jádra Linuxu umožnil více jak jednomu uživateli využívat nezávisle jeden procesor. Ve stejné době (polovina roku 2003) byla publikována řešení v rámci tzv. Linux Console Projects nabízející myšlenku nezávislých násobných konzolí a klávesnic a myši v projektu Backstreet Ruby podporující již tehdy až 8 virtuálních terminálů. Jednalo se o systémové úpravy Linuxu umožňující podporu práce multidesktop stanic. Společnost Global Draw, založená roku 1997, uvedla na trh první účelově orientovaný sázkový multiuživatelský systém, jehož jádrem byl centrální serverový systém a k němu připojené uživatelské terminály. Pro práci pod operačním systémem Windows 2000 a XP bylo též komerčně dostupných několik řešení umožňujících tvorbu a užití dvou a více uživatelských samoobslužných pracovišť sestávajících z více násobných monitorů, klávesnic, myši případně dalších doplňků spolupracujících s jedním procesorem resp. počítačem. Existenci multiuživatelských stanic k jednomu procesoru před rokem 2003 potvrdil znaleci i zakladatel a majitel společnosti USERFUL Corporation, Timothy Griffin.

54. Z hlediska hardwarových požadavků byl každý samostatný monitor připojen k výstupu videokarty karty - např. pro čtyři uživatelské samoobslužné terminály je třeba čtyř monitorů, čtyř klávesnic a čtyř myši a dvou duálních videokaret. Jakou příklad komerčního využití samoobslužných terminálů poslouží bankomaty. Mají mimo mikroprocesorů (A), paměti a zdrojů napájení (B 1) s ochranou proti přepětí (2) a záložním zdrojem napájení (3) zařízení pro vkládání dat (8), zařízení pro zobrazování dat (7) a dále i zařízení pro výdej, resp. příjem peněz (10), zařízení pro tisk (11), čtečku a zápis na kartu (9) včetně modulu přenos (4) a komunikaci s centrálou (5). První bankomat na českém území začal sloužit v roce 1989. Pro výdej peněz byl použit vlastní standard karet, kdy k identifikaci sloužilo číslo sporožirového účtu vyražené přímo na kartě. Online bankomaty byly v Československu spuštěny až v roce 1992. Znalec uvedl, že příspěvek ke stavu dosavadní techniky nebyl vytvořen žádný, neboť technologicky obdobné systémy byly publikovány a komerčně dostupné již před datem podání PS 299 791.
55. Na zadanou otázku znalci, jestli bylo řešení tohoto vynálezu výsledkem rutinní činnosti (bylo řešení problému nasnadě), znalec odpověděl, že pro informovaného odborníka bylo řešení popsaného problému nasnadě, neboť bylo výsledkem rutinní činnosti a pro odborníka vyplývalo zřejmým způsobem ze stavu techniky. Obdobné systémy byly v té době nejen popsány v odborné literatuře, ale byly i komerčně dostupné.

56. Na zadanou otázku znalci „Pokud je nyní tvrzenou výhodou řešení dle patentu existence jediného mikroprocesoru, aniž by patentový nárok či alespoň patentový spis jakkoli vymezil pracovní a kapacitní charakteristiku tohoto mikroprocesoru, musel by odborník k vytvoření takového vynálezu vynaložit tvůrčí činnost?“, znalec odpověděl, že dle patentu tvrzená výhoda řešení v existenci jediného mikroprocesoru není jednoznačná, neboť jak je uvedeno v PS 299 791 na str. 5 řádek 48 až 53: „Mikroprocesor A sázkového terminálu bude vhodné vzhledem k potřebě nerušeného zabezpečení provozu, nezbytnosti ukládat průběžně data na záložní jednotku, časté potřebě přenosu z či na centrálu sázkové společnosti 6 a jejich zpracovávání koncipovat jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární. Zapojení dalších počítačových jednotek není přitom vyloučeno, naopak může být výhodné v případě připojení většího počtu uživatelských rozhraní Cl až Cn na frekventovanějších sběrnách.“ Znalec konstatoval v textu PS 2999791 časté terminologické nepřesnosti – např. volné zaměňování termínu mikroprocesor za počítačovou jednotku, což v odborné terminologii zdaleka není totéž. V PS 299 791 je uvažováno v sázkovém terminálu s více než jedním mikroprocesorem (jeden primární, druhý sekundární „Mikroprocesor A sázkového terminálu bude vhodné ... koncipovat jako minimálně dvě počítačové jednotky, primární a sekundární“ a další pro případné posílení výkonu). Na návrh takto koncipovaného systému by dle znalce odborník ani v roce registrace patentu nemusel vynaložit tvůrčí činnost, stačilo by jen se rutině orientovat v té době dostupných technologických řešeních.
57. Uvedené závěry znalce Ing. Z. S., CSc. aproboval jak městský soud v uvedeném řízení pod sp. zn. 8A 47/2014 , tak Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 218/2017, kde uvedl, že znalec Ing. S. nepostupoval tak, že by určil nejbližší stav techniky nalezením konkrétního dokumentu, který tento stav techniky představuje. Takové porovnání však v obou správních rozhodnutích provedl již žalovaný. Znalec Ing. S. neprováděl komplexní posouzení splnění podmínek patentovatelnosti předmětného řešení, ale zaměřil se na stanovení objektivního technického problému, který měl být řešen a následně hodnotil, zda nárokováný vynález by byl pro odborníka zřejmý. Městskému soudu nevyvstaly pochybnosti stran určení nejbližšího stavu techniky (1. fáze hodnocení vynálezecké činnosti metodou „solution and approach“), potřeboval však podrobněji extrahovat z patentovaného spisu a zejména z patentových nároků, co je oním objektivně technickým problémem, který je vynálezem řešen (2. fáze), aby mohl následně hodnotit, zda by nárokováný vynález byl pro odborníka zřejmý (3. fáze). Znalci vyplynulo, že oním řešeným problémem je uspořádání samoobslužného sázkového terminálu a jednoduchost při jeho obsluze. Nelze tedy znalci vytýkat, že se při hodnocení zřejmosti řešení pro odborníka nezastavil při konstatování, že absence této podmínky je zřejmá z nejbližšího stavu techniky reprezentovaného dokumenty D1 a D2), ale konstatoval, že navrhované řešení se objevilo již dále v minulosti, nikoli až v řešení, které nejbližší stav techniky představuje. Názor znalce o zřejmosti zvoleného řešení pro odborníka lze odůvodnit též poukazem na skutečnosti vztahující se k jiným oblastem techniky, které podporují obecnou známost řešení. Za nepřesnost v citaci anglického textu se znalec při jednání omluvil s tím, že byla zapříčiněna nedostatkem jeho dovedností jak správně citovat, nikoli snahou jakkoli pozměnit obsah citovaného textu.
58. Uvedené svědčí o tom, že dokumenty – prameny, zdroje znaleckého posudku Ing. S. byly použity adekvátně, neboť jako jediné vedly k objasnění podstaty posuzovaného řešení, významné pro posouzení právní podmínky přesahu pouhé odborné dovednosti. Neobstojí tedy námitky žalobce zpochybňující erudici znaleckého posudku Ing. S. a

přináležetosti tohoto posouzení k podstatě řešení. Významné v této věci byl obsah znaleckého posudku řešící možnost konfigurace předmětného technického řešení jinými odborníky dle vývoje a stavu techniky. V řízení tedy nebyly pro posouzení věci závazné toliko dokumenty D1 a D2 (viz názor Nejvyššího správního soudu výše). Zástupkyně žalovaného také adekvátně při ústním jednání poukázala na postavení a oprávnění navrhovatele výmazu podat návrh na výmaz toliko na základě právního zájmu s odkazem na odst. 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci užitného vzoru žalobce č. j. 6 As 218/2017. Poukazy žalobce na dřívější rozhodování Městského soudu, která předcházela zmíněným rozhodnutím z hlediska doplnění řízení a nových rozhodnutí soudů již neobstojí.

59. Soud má proto i v této věci za to, že otázky, tak jak byly znalci položeny, splňovaly dosažení účelu a cíle tohoto znaleckého posudku, tedy nikoliv posuzování nebo zodpovídání otázek právních nebo posuzování vad rozhodnutí Úřadu, ale posouzení materiální, věcné, technické stránky věci. Znalec na tyto otázky odpověděl a poskytl soudu dostatečný věcný podklad k tomu, aby soud mohl koncipovat právní posouzení. Soud tedy konstatuje, že znalec Ing. Z. S., CSc. se ve svém posudku zaměřil na podstatnou otázku technického řešení problému tak, že jeho závěry lze podrobit právnímu hodnocení z hlediska definičního znaku užitného vzoru, jímž je „přesah pouhé odborné dovednosti“, Znalec stanovil technický problém, popsal vývoj řešení v minulosti a konečně posoudil, že vynález (tj. technické řešení, které je identické s technickým řešením chráněným užitným vzorem č. 19397) byl pro odborníka zřejmý, tedy vyplýval pro odborníka zřejmým způsobem. Na základě skutečností a tvrzení závěrů, ke kterým dospěl znalec Ing. Z. S., CSc. po věcné stránce, pak soudu nezbylo než konstatovat, že ze skutečností takto zjištěných byl plně odůvodněn závěr, že v případě předmětného užitného vzoru nebyla splněna podmínka přesahu rámce pouhé odborné dovednosti tak, jak ostatně konstatoval žalovaný, neboť bylo-li technické řešení popsaného problému pro informovaného odborníka nasnadě, výsledkem rutinní činnosti a pro odborníka vyplývalo zřejmým způsobem ze stavu techniky, je zcela zřejmé, že nemohlo přesáhnout rámec odborné dovednosti.
60. Protože v dané věci žalovaným uznaná novost řešení nebyla dle znaleckého posouzení nalezena v takové míře, aby zároveň vykazovala i kvalitativní znak v úrovni odborné dovednosti tak, aby tato úroveň znamenala i přesah pouhé odborné dovednosti, nebyly dány podmínky pro další ochranu napadeného řešení, neboť není-li splněna jedna z kumulativně stanovených podmínek ust. § 1 zákona o užitných vzorech, nejsou dány podmínky pro ochranu předmětného řešení jako užitného vzoru. Z uvedených důvodů proto nebylo potřebné, aby se soud nadále zabýval námitkami žalobce ohledně nedostatečně posouzené novosti napadeného řešení žalovaným a aby z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušil. I při sporém odůvodnění novosti předmětného technického řešení v napadeném rozhodnutí, není v důsledku dalšího posouzení přihlášeného vzoru i z dalšího hlediska ust. § 1 zákona dána potřeba se novostí, která neměla vliv na podmínku přesahu pouhé odborné dovednosti, dále zabývat.
61. Městský soud v Praze neprovedl na návrh žalobce dokazování listinami – protokoly z rozkladového řízení, obsahující připomínkové stanovisko externího člena této komise týkající se posouzení jedné z rozkladových námitek žalobce, neboť pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí by nebyl takovýto postup významný. Důvodem je skutečnost, že těmito listinami žalobce nechtěl dokazovat skutkový stav,

který je rozhodující, ale hodlal poukázat na právní stanovisko ke způsobu vypořádání rozkladových námitek žalobce a nalézt „argumenty popírající závěry žalovaného mimo jiné o novosti a nepřesahení rámce pouhé odborné dovednosti“. Jak již ovšem uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. července 2015, č. j. 7 As 69/2014-62: „Právní argumentace není předmětem dokazování“.

62. Ve vztahu k ostatním námitkám žaloby procesního charakteru, které byly již vypořádány v předchozím rozsudku městského soudu pod č. j. 9A 147/2013-82 ze dne 30. 5. 2019, jehož závěry v tomto rozsahu nebyly Nejvyšším správním soudem (ke kasační stížnosti žalobce, akcentující ostatně otázku novosti napadeného řešení) shledány v rozporu se zákonem a nebyly důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu, soud odkazuje na podrobné odůvodnění svého rozsudku ze dne 30. 5. 2017 k jednotlivým procesním námitkám.
63. Na základě všech shora uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 7 žalobu jako nedůvodnou zamítl.
64. Výrok o náhradě nákladů řízení je dán ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu nad rámec jeho běžné činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 15. května 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu